

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.198 van 27 juni 2011
in de zaak A. 191.544/IX-6236**

In zake : Natalie DE BACKER
 wonend te 2018 Antwerpen
 Grétrystraat 23/3
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 februari 2009, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van het Opleidingsinstituut van de Federale
Overheid (OFO), meegedeeld bij brief van 19 december 2008, waarbij Natalie De
Backer niet geslaagd wordt verklaard voor de gecertificeerde opleiding
“Bevolking: bevoegdheden en beleid”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag
opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2011.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is ambtenaar bij de Federale Overheidsdienst (FOD) Binnenlandse Zaken.

3.2. Na de gecertificeerde opleiding “Bevolking: bevoegdheden en beleid” te hebben gevolgd, legt zij hierover op 15 mei 2008 de door het Opleidingsinstituut van de Federale Overheid (hierna: OFO) georganiseerde test af. Diezelfde dag vindt ook de afsluitende test van de Franstalige opleiding plaats.

De door de verzoekster afgelegde test bestaat uit twee delen: enerzijds uit 24 meerkeuzevragen (op 24 punten van de 76 punten) waarbij voor elke vraag de juiste stelling uit vier theoretische antwoorden moet worden

aangeduid en anderzijds uit 12 open vragen (op 52 van de 76 punten) die een vrij theoretische antwoord behoeven dat een reproductie inhoudt van de gedoceerde stof. De test heeft als doel na te gaan of de leerdoelstellingen van de opleiding in voldoende mate werden bereikt. Om te slagen moet 60% of 45,60/76 worden behaald.

Uit het document “praktische richtlijnen voor de certificeringstest”, dat aan de kandidaten werd overhandigd bij het begin van de test, blijkt dat het OFO alle Belgische en Europese juridische normen ter beschikking zal stellen die nodig zijn om de open vragen te beantwoorden.

3.3. Overeenkomstig het protocol nummer 538 van 22 november 2005 waarin de conclusies zijn opgenomen van de onderhandeling die plaatsvond op 9 november 2005 in het Comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten betreffende de nota over de docimologie met betrekking tot de gecertificeerde opleidingen - Principes van het testbeleid van het OFO, bestaan de multiple choice-vragen uit 4 antwoordalternatieven per vraag waarvan er telkens slechts één juist is en gebeurt de verbetering als volgt: een correct antwoord levert 1 punt op, geen antwoord levert 0 punten op en voor een verkeerd antwoord wordt een half punt afgetrokken.

Voorts bepaalt het voormelde protocol dat het OFO bij elke test een kwaliteitscontrole “ex ante” en “ex post” uitvoert. De controle “ex ante” gebeurt op basis van drie elementen: het gedetailleerd opleidingsprogramma in combinatie met de specificatietabel en de gefinaliseerde test. De controle “ex post” heeft betrekking op een analyse van de testresultaten zodat bepaalde anomalieën in de antwoorden gedetecteerd kunnen worden.

3.4. Bij de controle “ex post” van de door de verzoekster afgelegde test wordt beslist om 5 meerkeuzevragen te schrappen, namelijk de vragen 6, 7, 20, 23 en 24 omdat de materie waarop de vraag slaat slecht werd behandeld tijdens de opleiding (vragen 6 en 7), er meerdere antwoorden correct waren (vragen 20 en 23)

of de nodige teksten niet ter beschikking werden gesteld bij de test (vraag 24). Ook de open vragen 2 en 6 worden geschrapt omdat de benodigde teksten niet ter beschikking van de kandidaten waren gesteld. Voor vier meerkeuzevragen (vragen 3, 4, 11 en 12) wordt beslist om de punten automatisch toe te kennen omdat er pas laattijdig aan de kandidaten werd meegedeeld dat het meerkeuzegedeelte geen open-boekexamen was en dit mogelijks de antwoorden op die vragen negatief heeft beïnvloed.

Bij de controle “ex post” van de test over de Franstalige opleiding worden vijf multiple choice-vragen geschrapt: 4 dezelfde vragen als in de Nederlandstalige test en voorts vraag 19 (terwijl in de test over de Nederlandstalige opleiding vraag 7 werd geschrapt). Daarenboven worden in de test over de Franstalige opleiding vier van de open vragen geschrapt.

3.5. Bij niet aangetekend verzonden brief van 19 december 2008 deelt het OFO aan de verzoekster mee dat zij 56,33% behaalde en bijgevolg niet geslaagd is. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet) doordat zij niet in de gelegenheid werd gesteld om alle stukken van haar dossier in te kijken. Weliswaar is haar een dossier voorgelegd dat de verbeter sleutel, de docimologische analyse met de geschrapte vragen en de vragen waarvoor de punten automatisch werden toegekend, haar puntentelling, de modelantwoorden en een niet gecorrigeerde versie van haar antwoorden bevat maar die stukken laten haar niet toe om te

achterhalen wat de juiste, concrete motivering was om bepaalde vragen te schrappen dan wel om de punten voor bepaalde vragen automatisch toe te kennen. Zo wordt nergens uitgelegd waarom een materie tijdens de opleiding slecht zou zijn aangebracht.

5. De verwerende partij antwoordt dat hetgeen te dezen gemotiveerd moest worden het niet-slagen van de verzoekster is, hetgeen ook afdoende gebeurd is door het door het opgeven van de bekomen punten. De verdere rechtvaardiging voor het annuleren van vragen of het automatisch toekennen van de punten kan teruggevonden worden in het administratief dossier.

6. In haar memorie van wederantwoord repliceert de verzoekster dat een quoterings niet volstaat als motivering wanneer er gegevens voorhanden zijn die kunnen doen twijfelen aan de ernst van de toegekende punten. Een antwoord op deze twijfels dient uit het administratief dossier te blijken maar zij is niet in de mogelijkheid gesteld om inzage te nemen van het administratief dossier en meer bepaald van de inhoud van het proces-verbaal dat naar aanleiding van de test werd opgesteld. Hierdoor kon zij niet met kennis van zaken oordelen of het zinvol was de beslissing met een beroep te bestrijden.

Beoordeling

7. De verzoekster voert aan dat de haar toegekende punten op zich als motivering niet volstaan nu er elementen zijn die kunnen doen twijfelen aan de ernst van de toegekende punten.

8. De examenstof van de door de verzoekster gevolgde opleiding “Bevolking: bevoegdheden en beleid” is duidelijk afgebakend en wordt onderricht tijdens een opleiding met een gedetailleerd programma dat erop gericht is de betrokkenen “kennis en vaardigheden” bij te brengen om beter te functioneren in hun actuele functie. Over de gedoeerde stof bestaat ook een syllabus. De afgelegde test zelf bestaat uit twee delen: enerzijds uit 24 meerkeuzevragen

waarbij telkens uit vier theoretische antwoorden op een vraag de juiste stelling moet worden aangeduid en anderzijds uit 12 open vragen die een vrij theoretisch antwoord behoeven dat een reproductie inhoudt van de gedoceerde stof. De test heeft als doel na te gaan of de leerdoelstellingen van de opleiding in voldoende mate werden bereikt en wordt afgenomen door personen die deskundig zijn in hun vakgebied. Er wordt niet gepeild naar het bezit van bepaalde vaardigheden die een subjectieve appreciatie vanwege de examinatoren vereist. Aangezien het om een schriftelijke proef gaat is controle a posteriori mogelijk.

Op grond van die gegevens neemt de Raad van State aan dat de verzoekster heeft deelgenomen aan een proef die de kenmerken van een kennisproef vertoont. In een dergelijk kennisexamen vormen de punten de motivering van de examenuitslag, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991.

9. De Raad van State doet de beoordeling van de examiner niet over; hij gaat na of de examiner zich bij het toekennen van de punten niet kennelijk vergist heeft. De bewijslast daarvan ligt bij de verzoekster. Het volstaat daarvoor niet dat zij vragen stelt bij de beoordeling van de examiner, zij moet zelf aantonen wat volgens haar het juiste antwoord is dat in de syllabus vervat ligt en uiteenzetten waarom of in welke mate haar prestatie daarmee overeenstemt. Niets belet haar zich daarvoor te laten voorlichten door andere deskundigen in het vak.

10. Te dezen formuleert de verzoekster welbepaalde kritieken over de wijze waarop de opleiding en de test is verlopen en over de schrapping van vragen maar zij brengt geen enkele inhoudelijke kritiek aan over de punten zelf die haar zijn toegekend op de verschillende vragen. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de examiner zijn beoordelingsbevoegdheid niet correct heeft gebruikt.

In die omstandigheden wordt de beslissing dat zij niet geslaagd is afdoende gemotiveerd door de vermelding dat zij slechts 56,33% van de punten behaald heeft terwijl 60 % vereist was.

11. De verzoekster wijst er voorts nog op dat zij niet kan achterhalen waarom bepaalde vragen werden geschrapt en voor bepaalde vragen de punten automatisch werden toegekend.

12. In het document “samenvatting van de doorgevoerde aanpassingen ten gevolge van de verbetering en de docimologische analyse” wordt evenwel wel degelijk voor elke beslissing tot schrapping van een vraag aangegeven waarom deze beslissing werd genomen. Hetzelfde geldt voor elke beslissing waarbij de punten voor een vraag automatisch worden toegekend. De verzoekster heeft er overigens geen belang bij om aan te voeren dat zij niet zou begrijpen waarom voor een aantal vragen de punten automatisch werden toegekend, aangezien die beslissing haar niet heeft benadeeld zodat ook het eventuele ontbreken van de motieven ervan haar geen nadeel kan hebben berokkend.

13. Het middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

14. De verzoekster voert de schending aan van het gelijkheidsbeginsel doordat de Franstalige en Nederlandstalige kandidaten voor de certificeringstest niet op dezelfde wijze werden behandeld.

Vooreerst werden voor de Franstalige kandidaten vier vragen van het examengedeelte met open vragen geschrapt (vragen 2, 3, 4 en 6), terwijl voor de Nederlandstalige kandidaten slechts twee vragen (vragen 2 en 6) van dat examendeel werden geschrapt. De verantwoording voor het schrappen van twee extra vragen in de Franstalige test, namelijk dat de materie tijdens de lessen onvoldoende zou zijn uitgewerkt, wordt niet ondersteund door de documenten van het administratief dossier. De test was er immers op gericht de kennis van alle

deelnemers te toetsen nadat alle deelnemers een identieke opleiding volgden. Dat de Nederlandstalige en de Franstalige opleiding identiek waren blijkt uit het studiemateriaal dat aan de cursisten ter beschikking werd gesteld.

Voorts is het gelijkheidsbeginsel ook geschonden doordat de Franstalige deelnemers aan de test een recentere gecoördineerde versie van de Vreemdelingenwet ter beschikking werd gesteld dan degene waarover de Nederlandstalige deelnemers konden beschikken.

15. De verwerende partij erkent dat de Nederlandstalige en de Franstalige kandidaten een andere versie van de Vreemdelingenwet ter beschikking hebben gekregen maar zij wijst er op dat -zoals ook uit het docimologisch verslag blijkt- hier rekening mee is gehouden door de vragen waarbij de bewuste wettekst gebruikt moest worden - de open vragen 2 en 6- in beide talen te schrappen.

Tevens erkent zij dat in de Nederlandstalige en de Franstalige test niet dezelfde vragen werden geschrapt, maar zij verantwoordt dit doordat bepaalde materies tijdens de opleiding in één van beide talen onvoldoende behandeld werden. Zo werden vragen 3 en 4 van het open vragen gedeelte enkel in de Franstalige test geschrapt omdat de materie waarover de vragen ging in de Franstalige opleiding louter werd uiteengezet terwijl die materie in de Nederlandstalige opleiding het voorwerp heeft uitgemaakt van toepassing en oefeningen.

16. In haar memorie van wederantwoord voert de verzoekster aan dat de vaststelling dat de behandeling van de materie onvoldoende was niet steeds ondubbelzinnig blijkt uit de motivering van de opleiders. Dezen stellen immers meerdere malen dat zij waarschijnlijk of misschien deze materie niet voldoende behandelden. Bovendien blijkt uit de teksten die naar aanleiding van de opleiding werden verstrekt geenszins een verschil in behandeling van de materie.

Zij stelt verder dat de verwerende partij niet ingaat op de vaststelling dat er aan de Franstalige kandidaten tijdens de opleiding bijkomende informatie werd aangereikt waarover de Nederlandstalige kandidaten niet beschikten, namelijk een recentere gecoördineerde versie van de Vreemdelingenwet. Zij stipt aan dat de correctoren zelf stelden dat het feit dat de Nederlandstalige en de Franstalige kandidaten niet met dezelfde bronnen hebben kunnen werken een benadeling uitmaakt. Hoewel hun opmerking de test zelf betreft kan ze worden doorgetrokken naar een benadeling bij de voorbereiding van de test.

17. In haar laatste memorie benadrukt de verzoekster vooreerst dat de Franstalige deelnemers ruime tijd voor de examendag een recentere gecoördineerde versie van de Vreemdelingenwet kregen toegestuurd zodat de Nederlandstalige kandidaten niet alleen benadeeld werden tijdens de test zelf, maar ook tijdens de voorbereiding op de test. Waar de Nederlandstalige kandidaten zich voor de voorbereiding op de test dienden te behelpen met de verstrekte slides en de nota's die zij genomen hebben, kregen de Franstalige kandidaten de toekomstige wet zelf ter beschikking, hetgeen een ernstige tijdsbesparende factor vormde.

Voorts beklemtoont de verzoekster dat er geen sprake is van twee verschillende testen -een Nederlandstalige en een Franstalige- maar wel van één test met een Nederlandstalige en Franstalige versie. De vragen op de test waren immers identiek en gebaseerd op een opleiding die eveneens identiek was; bovendien heeft ook de docimologische analyse betrekking op zowel de Nederlandstalige als de Franstalige test.

Ten slotte betwist de verzoekster dat uit de verschillen in de slaagpercentages tussen de Franstaligen en de Nederlandstaligen geconcludeerd zou kunnen worden dat er sprake is van een ongelijke situatie die een ongelijke behandeling verantwoordt. De vaststelling dat minder Franstaligen een bepaald onderdeel van de materie zouden beheersen dan Nederlandstaligen betekent niet dat er sprake zou zijn van een verschillende situatie. De verzoekster herhaalt in dat

verband dat aan de deelnemers van beide taalgroepen een zelfde opleiding werd gegeven.

Beoordeling

18. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat gelijke situaties op gelijke wijze en ongelijke situaties op verschillende wijze moeten worden behandeld, waarbij de mate van onderscheiden behandeling in verhouding moet zijn tot de mate van onderscheid in situatie.

19. Hoewel het gaat om twee verschillende testen, een Nederlandstalige en een Franstalige, hebben zij allebei tot doel de kandidaten te testen over hun kennis van dezelfde materie teneinde hen een zelfde voordeel, namelijk een competentietoelage, toe te kennen. De Nederlandstalige en de Franstalige kandidaten moeten dan ook op eenzelfde wijze worden behandeld.

20. De verzoekster klaagt het feit aan dat in de beide testen niet dezelfde vragen werden geschrapt.

Zij kan er zich evenwel niet over beklagen dat er in de Franstalige test twee vragen meer werden geschrapt dan in de Nederlandstalige nu zij niet aanvoert dat er met die vragen iets mis was in de Nederlandstalige test. Zij toont immers niet aan hoe zij door de schrapping van een vraag in de Franstalige test zou kunnen benadeeld zijn vermits zij niet aan de Franstalige test heeft deelgenomen en de schrapping dus onmogelijk haar resultaat kan hebben beïnvloed.

Ten overvloede kan worden gesteld dat uit het docimologisch verslag blijkt dat voor die twee vragen (3 en 4) de verschillende slaagpercentages (vraag 3: 65%N/35%F; vraag 4: 59%N/27%F) wezen op een probleem dat alleen bij de Franstalige test rees. Het feit dat die vragen alleen in de Franse test werden geschrapt is dan ook in overeenstemming met het feit dat er zich alleen daar een

probleem voordeed. De ongelijke behandeling is dan ook in overeenstemming met de ongelijkheid in situatie.

21. Het feit dat de verzoekster niet beschikte over de geüpdate versie van de Vreemdelingenwet zou haar maar kunnen hebben geschaad -dit wil zeggen haar resultaat op een negatieve wijze hebben beïnvloed- indien dit een rol gespeeld heeft in de wijze waarop zij de test heeft afgelegd. Uit het dossier blijkt evenwel dat naar aanleiding van de docimologische analyse de vragen werden geschrapt waarvoor het kunnen beschikken over de nieuwe Vreemdelingenwet een meerwaarde had kunnen betekenen, met name de open vragen 2 en 6. Deze werden zowel in de Nederlandstalige als in de Franstalige test geschrapt zodat er van een ongelijke behandeling geen sprake is.

22. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

23. De verzoekster ontleent haar derde middel aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding nu, vermits vijf van de multiple choice-vragen werden geschrapt en vier ervan werden geneutraliseerd door aan alle kandidaten er de punten voor toe te kennen, blijkt dat 9 van de 24 multiple choice-vragen op de één of andere manier niet correct, foutief, onzorgvuldig, slordig of manipulatief werden opgesteld, hetgeen het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, dat inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, schendt. Voorts blijkt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ook uit de omstandigheid dat ofschoon werd aangekondigd dat de kandidaten alle voor de test

noodzakelijke Belgische en Europese juridische normen ter beschikking gesteld zouden krijgen, dit niet het geval bleek te zijn, wat heeft geresulteerd in de annulering van twee vragen. De verzoekster is hierdoor geschaad nu zij de bewuste vragen correct had beantwoord en haar resultaat door het schrappen van die vragen negatief werd beïnvloed.

Ten slotte stelt de verzoekster dat het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” geschonden is omdat de kandidaten pas drie weken vóór het examen op de hoogte werden gebracht van de datum en de vorm van het examen terwijl in de dienstnota Pow-Dep/06-000336-00 van 6 januari 2006 van de dienst P&O van de FOD Binnenlandse zaken betreffende de inschrijving voor gecertificeerde opleidingen wordt gesteld dat elke kandidaat bij de start van de opleiding een gedetailleerd opleidingsprogramma krijgt en meer informatie over de vorm en het doel van de test, zoals concrete instructies en een correctierooster.

24. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” te dezen niet van toepassing is omdat het protocolakkoord, waarin de praktische richtlijnen voor de test staan en waarin een “ex post” controle wordt voorzien, geen reglement is. Zelfs wanneer het protocol als een reglement beschouwd moet worden dan is het niet geschonden aangezien het voorziet in een “ex post” controle en deze controle haar effect zou verliezen wanneer men de vragen waarvoor afwijkingen werden vastgesteld niet zou kunnen annuleren. De kandidaten konden op basis van de overige vragen wel degelijk op bevredigende wijze geëvalueerd worden zodat de test zijn pertinentie niet verloren heeft.

Voorts betoogt de verwerende partij dat op de test wel degelijk alle benodigde teksten ter beschikking werden gesteld maar dat de tekst van de Vreemdelingenwet die aan de Franstalige kandidaten ter beschikking werd gesteld niet dezelfde was als deze die de Nederlandstalige kandidaten in hun examenomslag vonden. Evenwel werd in het docimologisch verslag daar rekening

mee gehouden en werden de vragen waarbij gebruik gemaakt moest worden van deze wettekst geschrapt.

Ten slotte merkt de verwerende partij nog op dat in de informatiefiche die de deelnemers bij het begin van de opleiding hebben ontvangen, de testdatum en de testvorm wel degelijk duidelijk zijn vermeld.

25. De verzoekster repliceert in haar memorie van wederantwoord dat het feit dat de “ex post” controle zoveel problemen aan het licht bracht er op wijst dat er geen ernstige “ex ante” controle is gevoerd. Deze onzorgvuldige “ex ante” controle heeft tot gevolg gehad dat het doel van de test, een beoordeling van de mate waarin de deelnemer zich de in de opleiding gedoeerde materie eigen heeft gemaakt, totaal werd gemist. De aanvankelijke test bevatte immers vragen die evenredig waren gespreid over de verschillende modules waardoor de kennis van de deelnemers over deze modules kon worden getoetst. Na de schrapping van de vragen was dat niet langer het geval en heeft de test zijn pertinentie verloren. Waar de verwerende partij betoogt dat het schrappen van de vragen het logische gevolg is van de “ex post” controle en dat dit geenszins leidt tot het verlies van pertinentie van de test, verwijst de verzoekster naar een andere test waarin het OFO heeft geoordeeld dat wanneer er van de 50 vragen na de “ex post” controle nog slechts 28 overbleven, de test niet langer valide was. Verder merkt zij op dat de “ex post” controle niet kan zijn bedoeld om de problemen van een onvoldoende “ex ante” controle op te vangen.

Voorts stelt zij dat de verwerende partij de opmerking negeert dat de verzoekster slechts laattijdig werd geïnformeerd over de vorm van het examen. Nochtans vindt dit steun in het administratief dossier waarin wordt toegegeven dat verkeerdelijk werd meegedeeld dat de hele test een open-boekexamen was maar dat dit een vergissing betrof daar dit alleen voor het gedeelte met de open vragen gold en dat dit pas kort vóór de test (te laat) kon worden rechtgezet. Zij stelt nu dat het feit dat zij pas laattijdig op de hoogte werd gebracht van de aard van de test een belangrijke invloed heeft gehad op haar

voorbereiding omdat een gesloten boekexamen een heel andere voorbereiding vergt dan een open-boekexamen.

Waar de verwerende partij stelt dat het rechtsbeginsel “patere legem quam ipse fecisti” niet van toepassing is omdat het protocolakkoord geen reglement is, repliceert de verzoekster dat de gecertificeerde opleidingen en de daarbij horende tests evenmin hun rechtsgrond vinden in een koninklijk besluit. Nochtans maken gecertificeerde opleidingen volgens artikel 70 en volgende van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel deel uit van het statuut van het overheidspersoneel en komt het, overeenkomstig artikel 107 van de Grondwet, aan de Koning toe om dit statuut te bepalen. Bijgevolg dienen de gecertificeerde opleidingen bij koninklijk besluit te worden vastgesteld en georganiseerd.

26. In haar laatste memorie benadrukt de verzoekster dat zij door het schrappen van de open vragen 2 en 6 niet alleen de punten op de geschrapte vragen, maar ook punten op andere vragen heeft verloren. Ze heeft immers veel tijd besteed aan het beantwoorden van de geschrapte vragen en kreeg hierdoor tijdsgebrek voor de andere vragen. Zij begrijpt dan ook niet dat in het docimologisch verslag hier geen rekening mee gehouden werd, terwijl de overweging van de in de vraag geïnvesteerde tijd wel gemaakt werd bij de beoordeling van de meerkeuzevragen, meer bepaald bij de beslissing om voor enkele vragen de punten automatisch toe te kennen. De verzoekster merkt ten slotte nog op dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in een aantal andere beroepen tegen dezelfde certificeringstest een nieuwe berekening maakt van het examenresultaat van de betrokkenen in de hypothese dat ze bijkomende punten hebben behaald indien bepaalde vragen niet werden geschrapt en daarna besluit dat ze nog steeds geen 60% zouden hebben behaald. Voor de verzoekster wordt evenwel geen dergelijke nieuwe berekening gemaakt, wat haar doet vermoeden dat zij wel 60% zou hebben behaald indien de open vragen 2 en 6 niet waren geschrapt.

Beoordeling

27. In haar verzoekschrift stelt de verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden is doordat de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding berust aangezien na de “ex post” controle gebleken is dat 9 van de 24 multiple choice-vragen op de één of andere manier niet correct zijn opgesteld.

Zij kan er zich evenwel niet over beklagen dat voor vier van de geïndiceerde negen vragen de punten sowieso zijn toegekend aangezien zij daar in geen geval nadeel van heeft ondervonden.

Voorts werden inderdaad vijf andere vragen geschrapt, maar door de schrapping zijn deze niet langer voor het resultaat van de test meegeteld zodat de eventuele onzorgvuldigheid bij het opstellen van die vragen geen invloed had op het resultaat van de verzoekster.

Indien naar aanleiding van een “ex post” controle problemen met betrekking tot bepaalde vragen aan het licht komen, is het geenszins onzorgvuldig, integendeel, dat beslist wordt om die vragen te annuleren, in zoverre de test dan nog betrouwbaar en valide is. De verzoekster toont in haar verzoekschrift het tegendeel niet aan.

28. Ook de onzorgvuldigheid bij de organisatie van de test waardoor aan de Nederlandstalige kandidaten niet alle teksten werden ter hand gesteld die zij nodig hadden om de test te kunnen afleggen werd ondervangen door de annulering van de twee vragen waarvoor die teksten nodig waren. De verzoekster stelt dan ook ten onrechte dat zij de punten voor die vragen heeft verloren nu ze werden geschrapt en er met de bewuste vragen dus geen punten verdiend of verloren konden worden.

29. In haar memorie van wederantwoord en haar laatste memorie brengt de verzoekster een aantal argumenten aan die een nieuwe feitelijke grondslag geven aan de door haar aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht. Zo voert zij aan dat er geen ernstige “ex ante” controle van de test heeft plaatsgevonden, dat de test zijn pertinentie heeft verloren door de schrapping van verschillende vragen, dat het pas laattijdig op de hoogte zijn van de aard van de test een grote invloed heeft gehad op haar voorbereiding, dat de opleiding en de test geen correcte reglementaire basis hebben omdat ze niet bij koninklijk besluit zijn geregeld en dat geen rekening werd gehouden met het tijdsgebrek dat ontstaan is door het beantwoorden van de overige vragen omdat ze veel tijd besteed heeft aan het oplossen van de nadien geschrapte vragen. Deze argumenten geven telkens een nieuwe feitelijke grondslag aan het middel en dienen aldus beschouwd te worden als nieuwe middelen. Nieuwe middelen kunnen evenwel enkel ontvankelijk voor het eerst in de memorie van wederantwoord en laatste memorie worden aangevoerd wanneer zij de openbare orde raken of niet reeds in het verzoekschrift konden worden aangevoerd. Het blijkt niet dat de verzoekster deze nieuwe middelen niet reeds eerder had kunnen aanvoeren.

30. Alleen de kritiek dat de reglementering rond de certificeringstesten bij koninklijk besluit moest zijn vastgesteld en dat het OFO dus onbevoegd is om zelf de regels van die opleidingen en testen te bepalen raakt de openbare orde en kan dus nog ontvankelijk in de memorie van wederantwoord worden aangevoerd.

In het arrest nr. 209.253 van 26 november 2010 inzake Demeulenaere heeft de Raad van State evenwel overwogen dat de organisatie van de certificeringopleidingen en -testen geen materie is die door de Koning moet worden geregeld en dat deze op wettige wijze deze opdracht aan het OFO heeft gedelegeerd. Deze overweging wordt in de onderhavige zaak bijgevalen.

31. Waar de verzoekster de schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” aanvoert omdat de kandidaten pas drie weken vóór het

examen op de hoogte werden gebracht van de datum en de vorm van het examen terwijl in de dienstnota Pow-Dep/06-000336-00 van 6 januari 2006 van de dienst P&O van de FOD Binnenlandse zaken betreffende de inschrijving voor gecertificeerde opleidingen wordt gesteld dat elke kandidaat bij de start van de opleiding een gedetailleerd opleidingsprogramma krijgt en meer informatie over de vorm en het doel van de test, zoals concrete instructies en correctierooster, kan de verwerende partij niet gevolgd worden waar ze stelt dat de verzoekster al van in het begin op de hoogte was van de vorm van de test. Uit de opmerkingen opgenomen in het docimologisch verslag blijkt inderdaad dat aan de cursisten werd gezegd dat de test de vorm zou hebben van een open-boekexamen, maar dit was gedeeltelijk foutief aangezien dit enkel gold voor het open vragen gedeelte en niet voor de meerkeuzevragen, hetgeen pas drie weken vóór de test werd meegedeeld. Dit is evenwel geen schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti, want dit beginsel kan alleen worden ingeroepen indien het gaat om een niet nageleefde rechtsregel. De dienstnota waar de verzoekster naar verwijst is wat deze vermeldingen betreft evenwel niet meer dan een inlichting en zeker geen rechtsregel.

32. Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 juni 2011,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche